

[Udenrigsministeren.]

Det ærede medlem pegede dernæst på, at det var vigtigt, at u-landshjælpen ikke mindst i et land som Danmark blev indrettet på en sådan måde, at hjælpen i højere grad kom til at omfatte kvinder fra u-landene. Jeg deler ganske det ærede medlems indtryk af, at et uddannelsesarbejde for unge — eller for den sags skyld for alle fra u-landene — i høj grad må tage hensyn til den kendsgerning, at kvinderne i u-landene normalt er langt ringere stillet end mændene med hensyn til uddannelse og muligheder for at skaffe sig uddannelse, og jeg vil derfor finde det ganske rimeligt, at vi i den danske u-landsstyrelse tager det udgangspunkt: ja, sådan er forholdet rent faktisk — og at vi måske derfor gennem den måde, hvorpå vi administrerer den danske u-landshjælp, vil søge at rette noget op på det forhold. Det ville i alt fald være i overensstemmelse med min indstilling.

Det ærede medlem interesserede sig dernæst — og det samme gjorde det ærede medlem hr. Morten Lange — for, hvilke retningslinjer der ville komme til at gælde for det fremtidige u-landsarbejde. Nu er det således, at u-landsstyrelsen vel dårligt nok er konstitueret endnu, i hvert fald er repræsentantskabet for u-landssamarbejdet ikke etableret, og det vil vel næppe være rimeligt at tage en drøftelse af retningslinjerne, før de mennesker, der skal stå for administrationen, har haft lejlighed til selv at gøre deres program op. Men jeg er helt enig i, at for at holde den levende interesse i offentligheden for u-landshjælpen ved lige er det rigtigt, at vi får en drøftelse på et senere tidspunkt, når planerne og retningslinjerne ligger mere afklaret. Også i den udstrækning, hvori der på nuværende tidspunkt kan siges noget om, hvad der er u-landsstyrelsens tanke, er jeg meget villig til at omtale det under udvalgsarbejdet, men den egentlige offentlige drøftelse synes jeg må vente, indtil vi har hele u-landsapparatet — om jeg så må sige — færdigkonstitueret.

Det ærede medlem hr. Morten Lange lagde megen vægt på, at den selvejende institution, der foreslås oprettet, kommer til at omfatte kollegiepladser og ikke blot bliver et kursussted. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det dækker også min opfattelse af, hvorledes et sådant institut mest hen-

sigtsmæssigt kan indrettes. Der er et behov for bopælsmuligheder for unge fra u-landene, og dette behov må nødvendigvis, hvis det skal dækkes, dækkes i nærheden af København. Det er en ubestridelig kendsgerning, at som det går i dag, bliver de unge, der kommer til Danmark for at studere på landbohøjskolen, universitetet, eller hvor det nu kan være, i løbet af meget kort tid præget af isolation og ensomhedsfølelse, og jeg tror ikke, man kan komme ud over det, med mindre man får skabt en eller anden form for et centrum for dem, hvor der kan være tale om bolig, men dog således, at forholdene er egnede til at bringe dem sammen og skabe en hyggelig atmosfære omkring deres ophold i Danmark. Jeg tror, vi med beklagelse må konstatere, at mange af de unge føler sig meget ensomme under deres ophold her i landet, og derfor er jeg af den opfattelse, at det må indgå i overvejelserne om det nye institut, at dette også kommer til at rumme sådanne kollegiepladser.

Det ærede medlem hr. Arne Bertelsen spurgte, hvordan det kunne være, at der blev nogle penge til rest. Nu er det vel sådan, at når man succesivt udbetaler beløb, må der på et eller andet tidspunkt være nogle penge til rest; jeg kan vanskeligt forestille mig andet. Det, der nu er tilfældet, er altså, at vi, efter at der er sket en række succesive udbetalinger af de pågældende Marshallmidler, har et lille restbeløb tilbage, og det er det, vi skal tage stilling til anvendelsen af. Det kunne måske være kommet for et år eller to siden, det kunne måske være udskudt yderligere i et år eller to — det ved jeg ikke; jeg ved kun, at der er et sådant restbeløb, og at man har forhandlet sig til rette om at anvende det til fordel for u-landshjælpen.

Jeg forstod, at det ærede medlem i og for sig ikke var utilfreds med, at vi her byggede på en aftale med den amerikanske ambassade, men at man alligevel ligesom udstødte et lille hjertesuk, fordi dette var tilfældet, da det jo trods alt er folketinget, der bestemmer. Dertil vil jeg sige, at naturligvis er det folketinget, der bestemmer — folketinget bestemmer overordentlig meget — men i dette tilfælde drejer det sig om penge, der er kommet som en gaveydelse til Danmark på den måde, at pengene er indbetalt af dem, der har erhvervet de varer, som blev